

Valentin Dešliu

NESPEČA Zakaj ne spiš, o sinja ptica?
 PTICA Kakšna misel te zdaj muči, ko vodnjak noči
 srebrno v črne vrče toči mesečino?

Mar slutiš zlo ognjenega viharja?
 Je kje v bližini roparska ujeda
 in senca njenih je peroti šla čez vrt?

Na nebu brez srebrnih zvezd, brez lune
 nenehoma prepletajo se bliski
 in veter strgan plašč molčanja
 predeva z rame si na ramo.

KAJ JE BILO Ljudje hitijo. Hitijo kot zmeraj.
 VČERAJ Na delo. Nemirni, veseli.
 In dnevi hitijo. Noči molčijo.
 Sprašujem se: Kaj je bilo včeraj?

Res, kaj je bilo? Da, vrgli so bombo:
 nuklearno. Pod zemljo. V Nevadi.
 No, in tista nesreča — smrtna:
 povozili so starčka na avtostradi.

Včeraj? Pač, bil je potres! Ne eden — dva!
 Ta je bil v zemlji — oni po krivdi ljudi.
 Pri tem so se tresla in pokala tla,
 a tam je moril svinec, prelivali so kri!

Včeraj so v imenu slavnega Nobela
 podelili nagrade. Slava in čast!
 Včeraj je izginila cela dežela
 povedano v prispodobi — v žrelu morskega psa.

Koliko slik so poslale z drugih planetov
 postaje, ki naša roka jih vodi!
 Včeraj so neusmiljeno obsodili na smrt
 ljudi, ki so mladost žrtvovali svobodi.

Včeraj je tudi poginilo tisoče rib
in kdove koliko ptičjih jat. Vzrok neznan.
Pač: drobci svinca, okisa, urana
in plin, ki uhaja, nafta, katran . . .

Je bilo še kaj važnega včeraj?
Da, enakonočje! Danes je bil daljši dan.
Zaspan sem. A še pišem. Še pišem. Še zmeraj . . .
Pod orjaškim vprašajem sem bolj in bolj zaspan . . .

Valentin Dešliu: Rojen 9. 10. 1927, pesnik in publicist, prevajalec. Izdal je zbirke pesmi: Pozabljene pesmi, 1971; Klic moje zemlje, 1972; Klic molka, 1974; Nespeča ptica, 1975; Sinje sfere, 1976. Piše tudi za otroke, pesmi.

Ion Horea

KAKŠNA Ah kako se bojim vseh teh robov in te okrogline
TIŠINA v obliki ugaslega plamena, kamna vseh stvari,
ko prek njih ne gre več strašna senca duha,
ne premakne se čarobna roka,
ni več sovraštva, nihče ne vpije več od bolečine,
ni več prepadov, ni izvirajočih več voda,
ni grenke čaše strupa, ne zasede za grmovjem.
Migljajoča zvezda je ugasnila, je razpadla v etru
ali zdavnaj izgubljena kje v dolinah mraka.
Rad bi slišal lajež kamnov, rad bi videl v vetru
krotovičiti se vse te liste budne!
Krog, zapisani v kolesih, črte, zapisane v poteh . . .
Kakšna tišina povsod, kakšen mir v vseh stvareh!

SVETI NAUM Ni ga več, pa bi rad videl, da kakor nekoč
prihaja nad vročimi strehami, stopajoč
pred belimi voli v nebesni bleščavi, ujeti v zid —
on sam in gozd in za jezero solz — Ohrid.
Čas se steka v vosek tam, kjer oreh širi veje,
morda bi še ujel večernice, če bi šel hitreje.
Stene, zunaj prazne, znotraj so poslikane bogato,
krog nas cedi se kakor med poletje zlato.